

Θά ἡγάπων μόνη! . . . Ἡμην πεπεισμένη . . . Φεῦ! εἶμαι πάντοτε πεπεισμένη. . . καὶ ἀντὶ νὰ καταφρονήσω τὴν φοβερὰν ταύτην λύπην, ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν ἐρημίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν, τοὺς πόθους, . . . προτιμήσασιν νὰ συντρίψω διὰ τῆς χειρὸς μου αὐτῆς τὴν καρδίαν μου . . . ἢ νὰ αἰσθανθῶ αὐτὴν ποτε συντριβομένην ὑπὸ τῆς εἰδικῆς σου . . . Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐγκλημά μου, . . . καὶ ὅσον καὶ ἂν σὲ τυραννῇ, σ' ἐρωτῶ μετ' ἐμπιστοσύνης, Ραοῦλ, εἶναι ἀνάξιον τῆς συγγνώμης σου; . . . με καθιστᾷ ἀνάξιον τῆς ὑπολήψεώς σου;

Ὁ δὲ Ραοῦλ πρὸς στιγμὴν μὲν οὐδὲν ἀπήντησε προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ κρυφίου θαυμασμοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐμπεπνευσμένης νέας, ἥτις εἰς τὸ μυστηριώδες λυκόφως τοῦ ἀδύτου ἔλαμπεν ὑπερφυῶς σχεδόν. — Ἐπειτα ὡς ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν·

— Ταλαίπωρος νέα! εἶπε.

Καὶ ὑψώσας τὴν φωνήν·

— Ναί, Σιδύλλα, προσέθετο, σὲ συγχωρῶ, . . . σ' εὐχαριστῶ μάλιστα, . . . ἂν καὶ μὲ ἀπελπίζεις; ἀλλὰ με ὁμιλεῖς μ' ἐμπιστοσύνην, με ἀγαθότητα, με μεταχειρίζεσαι ὡς φίλον, . . . σ' εὐχαριστῶ! — Καὶ διὰ τί νὰ μὴ εἶμεθα φίλοι; Δὲν εἶμπορῶ νὰ ἔχω αὐτὴν τὴν παρηγορίαν, εἰπέ, ἔστω καὶ μόνον κατὰ τὴν διατριβὴν μου ἐνταῦθα; ὦ! μὴ φοβεῖσαι τίποτε! . . . σὲ γνωρίζω καλὰ πλέον, . . . καὶ δὲν θὰ δοκιμάσω καὶ νὰ σὲ πείσω! . . . ἀλλὰ, ἐν ἐλλείψει δεσμοῦ στενοτέρου, ἡ συμπάθεια ἥτις μᾶς ἐνώνει δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη γλυκύτητά τινα, . . . καὶ δὲν εἶμεθα ἀμφοτέρω ἀξιοὶ τοιαύτης φιλίας;

Ἀλλ' ἡ Σιδύλλα ἔσεισεν ἀσθενῶς τὴν κεφαλὴν μετὰ σκιάς μειδιώματος.

— Ἄ! εἶπεν, ἂν ἡδυνάμην νὰ ἐλπίσω ὅτι μίαν ἡμέραν, — ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ᾔηναι, — θὰ σὲ ἴδω προσευχόμενον ἐκεῖ!

Ὁ δὲ Ραοῦλ ἐμειδίασε καὶ αὐτός.

— Δὲν θέλεις νὰ σὲ ἀπατήσω, αἶ; . . . Δὲν τὸ πιστεύω. Εἶμαι τόσον μακρὰν τῆς πίστεως! . . . Καὶ ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι ἂν ποτε κατορθωθῇ νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτὴν, . . . ἐδῶ μόνον θὰ κατορθωθῇ, — εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν, . . . πλησίον τοῦ σεβασμίου τούτου ἱερέως . . . καὶ πλησίον σου!

Ἐκεῖνη δὲ παρατήρησεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί· Ἐπειτα προῦχώρησε πρὸς τὸ ἱερὸν, ἐγονάτισεν εἰς τὰς βαθμίδας αὐτοῦ καὶ ᾤρξατο νὰ προσεύχεται ἐνθέρμως, τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσα. Ὁ δὲ Ραοῦλ, ὄρθιος καὶ ἀκίνητος ἐρειδόμενος εἰς τὸ σανάδιωμα τοῦ ἀδύτου, παρατήρησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν γονυπετοῦσαν νεάνίδα, καὶ παρασσομένων τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὑπὸ αἰφνιδίας συγκινή-

σεως, ἔδειξε τὰ χεῖλη του καὶ ἔσυρε ταχέως τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Μετὰ δὲ τινα λεπτὰ ἡ Σιδύλλα ἡγέρθη, ἐχαιρέτισε τὸν βωμόν, καὶ διελθοῦσα ἐνώπιον τοῦ Ῥαοῦλ — Ἐξαναβλεπόμεθα! εἶπε μειδιῶσα.

Ἐν ᾧ δὲ ἐξήρχετο τοῦ ἀδύτου, ἐστάθη, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐσχεδιασμένης τοιχογραφίας, καὶ στραφείσα·

— Εἶναι ὠραιότατον ἔργον, κύριε! εἶπεν.

Ἐπειτα ἀπῆλθε, καὶ ὁ Ραοῦλ μόνον τὴν τριβὴν τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς συρομένων ἐπὶ τῶν πλακῶν ἤκουσε. Σ. (Ἔπεται συνέχεια).

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 15, 1865.

Τὰ πολιτικὰ ἡρεμοῦσι μετὰ τὴν ἐπώδυνον τοκὴ τὸν τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας. Οἱ Σύμβουλοι ὠρκίσθησαν καὶ τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν ἐγένετο ἐναρξίς. Λέγεται δὲ ὅτι παραιτοῦνται οἱ Κ. Ζαμπέλιος καὶ Ζερβός.

* *

Τὸ Ταχυδρομεῖον ἐληστεύθη κατὰ τὴν Ἀχαΐαν. — Ἡ ἐν Ἀττικῇ ληστρικὴ συμμορία ἐμφωλεύει ἔτι ἐν αὐτῇ. — Καὶ κατὰ τὰ ἄλλα δὲ μέρη οὐδ' ἤλαττώθη δυστυχῶς. — Ὁ Φάρος τῆς Ὀθρίας προλέγει μεγάλα κακὰ εἰς τὴν Φθιώτιδα ἂν δὲν ληφθῶσι μέτρα δραστηριώτερα.

* *

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς ἀπῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Ἑπτανήσου.

* *

Βεβαιοῦται ὅτι τὰ ἐν Ἰδρᾷ κόμματα συμφρονήσαντα προτείνουν βουλευτὰς τὸν Κ. Ἀθην. Α. Μικαύλην, ἄλλοτε πρωθυπουργόν, καὶ τὸν Κ. Δημ. Βούλγαρην. Τρίτος δὲ θέλει εἶναι ἄλλος τις τῶν προκρίτων.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Περὶ ἐκδόσεως διαφόρων πονημάτων.

Κατὰ τὸ δεκαπενταετὲς διάστημα καθ' ὃ ἐκδίδεται ἡ ΠΑΝΔΩΡΑ, ἐδημοσιεύθησαν δι' αὐτῆς ἔργα τοσαύτην ἔχοντα ὁμολογουμένως τὴν χρησιμότητα, ὥστε πολλοὶ πολὺς παρέρστησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδοθῶσιν ἀδιάκοπα καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ, ἔπως εὐκολώτερον καρπῶνται τὴν ὠφέλειαν οἱ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς μελέτης ζητοῦντες αὐτήν. Ἵνα δὲ ἐνθαρρύνωσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ἐπιχείρημα, ἐπεκαλέσθησαν τὸ παράδειγμα τῆς πεφωτισμένης Εὐρώπης, ἔπου χάριν μείζονος καὶ διαρκεστέρως ὠφελείας, αἱ εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ συγγράμματα διασκομμένως καταχωριζόμεναι πραγματεῖαι ἀνατυποῦνται ἀδιάκοποι καὶ συνεχεῖς.

Καὶ δύσκολον μὲν δὲν ἦτο νὰ ἐννοήσωμεν τὸ κοινωφελές

τοῦ ἔργου, ἐπὶ πολὺ ὁμῶς ἐταλάντευθημεν ἕνεκα τῆς δαπάνης· διότι διδύμοι ἀναλαμβάνοντες τὴν ἐκδοσὶν συγγραμμάτων παρ' ἡμῶν δὲν ὑπάρχουσιν, ὁ δὲ ἐκ τῶν συνδρομῶν πόρος οὐ μόνον δὲν διευκολύνει, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ζημιᾷ τὸν ἐκδότην διὰ τὴν βραδύτητα τῆς εἰσπράξεως.

Ἀλλ' οἱ φιλόμουσοι, εἰς ὧν τὰς προτροπὰς ἀνιστάμεν τὴν δυσκολίαν ταύτην, ἀξιοῦντες ὅτι διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ αὐτὴν θέλομεν καταβάλλει, ἐξέφρασαν τὴν πεποίθησιν ὅτι, ἐὰν ἀποσταθῇ πρὸς τοὺς εὐπόρους τῶν ὁμογενῶν, καταδειξώμεν τὰ ἤδη γνωστὰ ἔργα ὧν πρόκειται ἡ ἀνατύπωσις, καὶ ἀνευθυμίσωμεν αὐτοῖς ὅτι ὁ ἀληθὴς τοῦ γένους πολιτισμός· καὶ τοῦ γενναίου φρονήματος ἡ ἀνάπτυξις ἐκ μόνῃς τῆς διαδόσεως τῶν φώτων ἐξήρτηται, θέλομεν τύχει προθύμου συνδρομῆς. Φρονοῦσι δὲ, καὶ φρονοῦσιν ὀρθῶς, ὅτι ἕκαστον τῶν ἐκδιδομένων συγγραμμάτων πρέπει ν' ἀφισρῶται, ὡς ἔπραξαν πολλοὶ πρὸ ἡμῶν, καὶ ἰδίως οἱ κλεινοὶ Εὐγένιος, Θεοτόκης καὶ Κοραῖς, τῶν θαυσιλεύοντι τὴν δαπάνην τῆς ἐκδόσεως.

Εἰς τὰς φιλογενεῖς ταύτας προτροπὰς ἐνδίδοντες, θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῶν εὐπόρων ὁμογενῶν τὰ ἔργα, ὧν ἡ ἀνατύπωσις θεωρεῖται κοινωφελής. Ἐὰν δὲ καὶ αὐτοὶ τοιαύτην ἔχωσι γνώμην, δὲν θέλουσιν, ἐλπίζομεν, ἀρνηθῇ νὰ ἀνακουφίσωσιν ἡμᾶς ἐκ τοῦ περισσεύματος κατὰ τὸν νέον τοῦτον ἀγῶνα, διότι ἀγῶνα θεθαίως ὑποδύεται ὁ ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρῶν διδύμου ἐκδοσιν.

Ἰσοῦ τὰ πονήματα ὧν προτείνομεν τὴν ὁλοσχερῇ δημοσιεύσιν·

1. Ἱστορικῶν πραγματειῶν μέρος Β', ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου. Τὸ Α'. μέρος ἐξεδόθη τὸ 1838.

2. Ἱστορία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου κατὰ Δρώζην. Σύγγραμμα κλασικόν, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κ. Φρεαρίτου.

3. Περίπλους Μακεδονίας καὶ Ἑλλάς. Ἀσίας. Πόνημα διδακτικόν ἅμα δὲ καὶ ταρπνόν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κ. Φρεαρίτου.

4. Ἀλωσις Κωνσταντινουπόλεως κατὰ Μόρτμαν, ὑπὸ τοῦ Δ.ρος Κ. Κωστή.

5. Ἱστορία τῆς Σερβίας κατὰ Ῥάγκην, ὑπὸ τοῦ Δ.ρος Α. Κωστή.

6. Ἀσματα δημοτικά, ὅσα ἐξεδόθησαν διὰ τῆς Πανδώρας καὶ ὅσα μένουσι παρ' αὐτῇ ἀνέκδοτα. Τῶν τοιοῦτων ἀσμάτων ἡ γλωσσικὴ ἅμα δὲ καὶ ἱστορικὴ ἀξία κατέστη σήμερον ἀναμφισβήτητος.

7. Ἀρχαιολογικά, μεθ' ὧν συνεκδοθήσονται καὶ αἱ περινομισμάτων τοῦ Κ. Π. Λάμπρου, καὶ περὶ οἰκισμῶν τοῦ Κ. Ι. Δεκιγάλλα καὶ περὶ ἱερογλυφικῶν τοῦ Κ. Νερούτσου διατριβαί.

8. Συναγωγὴ λέξεων καὶ φράσεων τῆς καθομιλουμένης. Τοῦτων μέγα μέρος ἐξεδόθη διὰ τῆς Πανδώρας, παλὺ δὲ ἄλλο μένει ἀνέκδοτον. Παρ' ἐκαστὴν λέξιν ἢ φράσιν σημειοῦται καὶ ὁ τόπος ἐποῦ γίνεται χρῆσις αὐτῆς. Τὸ σύγγραμμα, διςσκευασμένον ὡς λεξικόν, θελεῖ ἀποτελέσει τρεῖς τοῦλάχιστον τόμους. Συνεπλήχθη δὲ ὑπὸ Ν. Δραγούμη.

9. Ὑπομνήματα ὑπόθεσιν ἔχοντα τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Εἰς ταῦτα προστεθήσονται καὶ σημειώσεις ἀνγκύμεναι εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀκτωβρίου, ὑπὸ Ν. Δραγούμη.

10. Περιηγήσεις, ὑπὸ Ν. Δραγούμη.

11. Ἱστορία Σκεντέρμπεη, ὑπὸ Ν. Δραγούμη.

12. Πραγματεῖαι περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, περὶ Χίου, περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδεύσεως κλ. ὑπὸ Ν. Δραγούμη.

13. Ἱστορία τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς κατὰ Κάμπην, ὑπὸ Στεφ. Ν. Δραγούμη.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ 357 φυλλάδιῳ Αἰνίγματος καὶ τοῦ Γρίφου.

Κάρμηλος. = Κάρ — Μῆλος.

Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσεις.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐκ τῶν Κυκλάδων καὶ ἐγὼ μικρά τις εἰμὶ νῆσος,
καὶ ταπεινὴ ἀνέκαθεν, καθὼς γνωρίζεις ἴσως.
Ἄν στερηθῶ μέρος μικρὸν ἐκ τῆς μικρῆς μου χώρας,
ἀντὶ τῆς νήσου θὰ ἴδῃς ἐντὸς ὀλίγης ὥρας
Ἐν κερασφόρον ζώδιον τοῦ βράχους ν' ἀναβαίνει
καὶ μ' ἐλαφρὰ πηδήματα πάλιν νὰ καταβαίνει.

Κ. Π. Υ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλάδιον 357, Φεβρουαρίου 1.

Σελ.	στήλ.	στίχ.	ἀντὶ	ἀνάγνωθε
529	α.	45	ἔχον	ἔχων
"	β.	6	ἤμοιβε	ἤμειβε
530	β.	29	ἤλειψεν	ἐέληψεν
531	α.	3 καὶ 4	μελαγχχολεῖ	μελαγχχολεῖ
532	β.	6	ἐρωτευθῶ	ἀποσταθῶ
"	"	32	δικαιώτατα	δικαιότατα
534	α.	36	Ἐζήτησε	Ἐζήτησα
"	"	44	Φεράς	Φεραὶ

ΓΡΙΦΟΣ.

